

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. v právní věci žalobce: **Benediktinské arciopatství sv. Vojtěcha a sv. Markéty v Praze Břevnově,** se sídlem Markétská 1, Praha 6, zastoupené JUDr. Alenou Štumpfovou, advokátkou se sídlem Markétská 1, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí,** se sídlem Vršovická 65, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2011, č. j. 9 Ca 274/2008 - 228,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2011, č. j. 9 Ca 274/2008 - 228, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 1. 7. 2008, č. j. 500/654/503 21/08, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 19. 2. 2008, č. j. ČIŽP/10/OOP/SR01/0708611.006/RTM. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně žalobci uložil pokutu ve výši 1 500 000 Kč za správní delikt podle § 88 odst. 2 písm. j) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v relevantním znění (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny"), neboť žalobce nerespektoval zákaz vykácet 15 kusů lip na nádvoří před bazilikou sv. Markéty v areálu břevnovského kláštera bez povolení ke kácení vydaného příslušným orgánem ochrany přírody. Tento zákaz byl stanoven v rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 20. 7. 2007, č. j. 10/OOP/0708611.29/07/RJJ.

Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce u Městského soudu v Praze žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Městský soud rozsudkem ze dne 6. 4. 2011, č. j. 9 Ca 274/2008 - 228, tuto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V odůvodnění zmíněného rozsudku městský soud konstatoval, že ze správního spisu jednoznačně vyplývá a zároveň je mezi účastníky nesporné, že žalobce, ač nedisponoval příslušným povolením k pokácení dřevin vydaným orgánem ochrany přírody podle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, provedl kácení 15 kusů lip před bazilikou sv. Markéty v areálu břevnovského kláštera v Praze, a to prostřednictvím fyzické osoby podnikající v zahradnických službách. Žalobce tak učinil i přesto, že rozhodnutím České inspekce životního prostředí ze dne 20. 7. 2007, č. j. 10/OOP/0708611.29/07/RJJ, mu byl uložen zákaz pokácení předmětných lip, pokud nebude ke kácení jednotlivých stromů disponovat pravomocným povolením orgánu ochrany přírody. Městský soud tedy uzavřel, že popsaným jednáním se žalobce prokazatelně dopustil nedodržení zákazu činnosti vydaného podle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny a tedy naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 88 odst. 2 písm. j) tohoto zákona, s nímž je spojeno uložení pokuty až do výše 2 000 000 Kč.

Za daného skutkového a právního stavu se žalobce podle městského soudu nedůvodně dovolává posouzení svého jednání jako souladného s právem s odkazem na oznámení stěžovatele o kácení dřevin zaslané a doručené Úřadu městské části Praha 6, odboru péče o prostředí, podle § 8 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny a s odkazem na závazné stanovisko (ve formě samostatného rozhodnutí) Magistrátu hl. města Prahy, odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu ze dne 28. 4. 2006, č. j. MHMP 67032/2006/Síb, o tom, že podle § 14 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní památkové péči“), je z hlediska zájmů státní památkové péče obnova lipové aleje v areálu břevnovského kláštera, který je národní kulturní památkou, v rozsahu projektu předloženého žalobcem přípustná. Jestliže Česká inspekce životního prostředí vydala rozhodnutí o zákazu kácení dřevin bez příslušného povolení dne 20. 7. 2007, tj. až po té, kdy žalobce obdržel souhlasné závazné stanovisko orgánu státní památkové péče, a po té, kdy příslušnému orgánu ochrany přírody ohlásil kácení stromů svým oznámením ze dne 10. 5. 2006, mělo být právě v rozhodnutí České inspekce životního prostředí vydaném podle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny posouzeno, do jaké míry byl žalobce oprávněn postupovat podle § 8 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, tedy zda byla v jeho případě dána jedna z výjimek upravená v tomto ustanovení z obecné povinnosti získat ke kácení dřevin povolení podle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Rovněž otázkou, zda závazné stanovisko orgánu státní památkové péče vydané podle § 14 odst. 1 zákona o státní památkové péči může či nemůže nahrazovat povolení orgánu ochrany přírody ke kácení vydané podle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny se již zabývaly správní orgány obou stupňů v řízení o vydání rozhodnutí podle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny. V přezkumném řízení soudním se pak těmito otázkami zabýval Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 26. 11. 2010, č. j. 6 Ca 336/2007 - 47, přičemž nepřijal námitku žalobce o oprávněnosti jeho postupu podle § 8 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, a jako rozhodující pro uplatnění § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny zmiňovaný rozsudek městského soudu shledal hrozbu změn chráněných částí přírody, a nikoliv hledisko památkové péče. Bylo na správních orgánech a poté na městském soudu v uvedené věci, aby se vypořádaly se základní podmínkou vydání

rozhodnutí podle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny, kterou je hrozba nedovolené změny obecně nebo zvláště chráněných částí přírody, a posoudily, zda pokácení 15 lip za účelem obnovy lipové aleje v daném místě je činností, která by mohla způsobit nedovolenou změnu chráněných částí přírody. Závěry, k nimž dospěly správní orgány v pravomocných rozhodnutích vydaných v řízení podle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny, a následně i soud ve svém rozsudku ve věci sp. zn. 6 Ca 336/2007, byl Městský soud v Praze v nyní posuzované věci, dle svých slov, vázán.

Vzhledem k těmto skutečnostem podle městského soudu neobstojí žalobní námitky, kterou svou podstatou směřují právě do podmínek pokácení lip stanovených rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 7. 2007. V řízení o uložení správní sankce bylo rozhodující jedině to, zda žalobce naplnil znaky skutkové podstaty příslušného správního deliktu, tedy zda nedodržel zákaz činnosti vyslovený pravomocným a vykonatelným správním rozhodnutím. V tomto řízení je podle městského soudu nesporné, že zákaz dodržen nebyl, a žalobce, ačkoli byl se zákazem činnosti obeznámen a srozuměn, své počínání obhajoval postupy, které nebyly v rozhodnutí o zákazu činnosti shledány jako postačující náhrada povolení ke kácení dřevin. V soudním řízení o přezkoumání rozhodnutí o uložení pokuty tedy nebylo úkolem soudu znovu přezkoumávat zákonnost rozhodnutí o zákazu činnosti, a to ani v případě, že by se soud v otázce vztahu § 66 odst. 1 a § 8 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny názorově ubíral jiným směrem. Vzhledem k tomu, že byl městský soud vázán svým pravomocným rozsudkem ze dne 26. 11. 2010, č. j. 6 Ca 336/2007 - 47, nemohl přisvědčit žádné z žalobních námitek, neboť ty se netýkaly skutkové ani právní podstaty nyní posuzované věci, tedy toho, že žalobce nedodržel zákaz činnosti, za což mu byla v souladu se zákonem uložena pokuta.

Městský soud nepřijal ani námitku týkající se uložené výše pokuty, neboť ji žalobce uplatnil opožděně až při jednání před soudem, tedy po uplynutí zákonné dvouměsíční lhůty pro podání žaloby a její případné rozšíření o nové žalobní body.

Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž odkázal na kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., namítá tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem v předcházejícím řízení a vady řízení před správním orgánem spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl městský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušit.

Stěžovatel má za to, že nelze přehlédnout jeho argumentaci dovolávající se zákonnosti jeho postupu před vydáním rozhodnutí České inspekce životního prostředí o zákazu pokácení stromů bez příslušného povolení. Obnovu lipové aleje stěžovatel plánoval, připravoval a zajišťoval, protože to její havarijní stav vyžadoval. Stěžovatel měl tedy pro řešení celé situace závažné důvody, nepočínal si ani svévolně ani nezodpovědně, ale naopak s respektem ke svým zákonným povinnostem a ke kulturnímu dědictví, které nabyl po předcích. Stěžovatel nechal stav aleje zjistit znaleckými posudky, projednal v úvahu přicházející řešení s pracovníky Národního památkového ústavu, orgánu ochrany přírody i České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Praha. Po té, co Magistrát hl. města Prahy, odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu, rozhodl o

tom, že z hlediska zájmů státní památkové péče je obnova lipové aleje přípustná, stěžovatel splnil oznámením o kácení ze dne 10. 5. 2006 svou ohlašovací povinnost podle § 8 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny vůči příslušnému orgánu ochrany přírody, tj. Úřadu městské části Praha 6. Následně stěžovatel počátkem roku 2007 zajistil dodávku 14 ks vzrostlých stromů lip za celkem 268 000 Kč. Termín prací na obnově lipové aleje byl stanoven na dobu před koncem vegetačního klidu.

Přesto Česká inspekce životního prostředí následně stěžovateli uložila zákaz pokácení stávajících lip bez povolení orgánu ochrany přírody a odvolání stěžovatele proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl. Správní orgány však žádným způsobem neodůvodnily, proč mají za to, že obnova lipové aleje je neodvolenou změnou chráněných částí přírody ve smyslu § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny. Stěžovatel byl oprávněn postupovat podle § 8 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, vzniklo mu tedy oprávnění ke kácení touto cestou, naopak ředitelství České inspekce životního prostředí, které dané správní řízení vedlo, neosvědčilo, že by stěžovatel mohl způsobit neodvolenou změnu chráněných částí přírody, přičemž jiné orgány ochrany přírody (Úřad městské části Praha 6, Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Praha) takový názor nesdílely. Stejnými vadami pak podle stěžovatele trpí i rozhodnutí správních orgánů ve věci uložení pokuty za správní delikt.

Městský soud se měl podle stěžovatele s touto argumentací vypořádat a ne ji odmítnout s tím, že se těmito argumenty v daném řízení zabývat nemůže. Se shodným zdůvodněním městský soud také odmítl provedení listinných důkazů předložených stěžovatelem v řízení o žalobě. Podle názoru stěžovatele městský soud nevyužil svého práva podle § 52 odst. 1 s. ř. s. rozhodnout, které z navržených důkazů provede, když mohl zároveň provést i důkazy jiné.

I když meze rozhodování městského soudu byly dány existencí rozsudku téhož soudu ze dne 26. 11. 2010, č. j. 6 Ca 336/2007 – 47, měl městský soud přihlédnout ke skutečnosti, že tento rozsudek je napaden kasační stížností.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí, neboť se plně ztotožnil se závěry městského soudu. Žalovaný klade otázku, jak mohl být stěžovatel v dobré víře v plnění svých povinností, když mu rozhodnutím České inspekce životního prostředí byl uložen zákaz činnosti a on i přes tento zákaz tuto činnost vykonal. Počínání stěžovatele rozhodně nebylo v souladu se zákonem, nýbrž je naopak postupem vyjadřujícím naprostou absenci respektu k rozhodnutí správních orgánů, a především postupem, který je v rozporu s právními předpisy, za což byl stěžovatel oprávněně pokutován.

Žalovaný dále uvádí, že pro Českou inspekci životního prostředí nemůže být směrodatný předchozí postup stěžovatele ani posouzení orgánů státní památkové péče. Česká inspekce životního prostředí posuzuje situaci podle samostatných kritérií daných zákony. Na základě těchto zákonných kritérií Česká inspekce životního prostředí vydala a žalovaný potvrdil rozhodnutí, které měl stěžovatel respektovat. K otázce zákonnosti rozhodnutí, kterým byl stěžovateli uložen zákaz činnosti, odkazuje žalovaný na své vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku městského soudu ze dne 26. 11. 2010, č. j. 6 Ca 336/2007 – 47.

Žalovaný má za to, že městský soud při posouzení důkazních návrhů stěžovatele postupoval zcela v intencích § 52 s. ř. s. a naopak využil svého práva daného tímto ustanovením, když se rozhodl navrhované důkazy neprovést.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud následně přezkoumal napadené rozhodnutí městského soudu v rozsahu vymezeném v § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a shledal kasační stížnost v dále uvedeném rozsahu důvodnou.

Podle § 88 odst. 2 písm. j) zákona o ochraně přírody a krajiny orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 2 000 000 Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že nedodržuje omezení či zákaz činnosti vyslovené podle § 66 tohoto zákona.

Již z dikce citovaného ustanovení je zřejmé, že pro otázku, zda stěžovatel spáchal předmětný jiný správní delikt, je rozhodné zásadně jen to, zda stěžovateli byl uložen zákaz činnosti, tj. pokácení lip bez příslušného povolení, rozhodnutím orgánu ochrany přírody podle § 66 cit. zákona a zda tento zákaz stěžovatel porušil. Stěžovatel přitom ani jednu z těchto skutečností nepopírá, namísto toho brojí proti samotným rozhodnutím správního orgánu prvního stupně a žalovaného, jímž mu byl tento zákaz uložen, resp. rozhodnutí o uložení zákazu potvrzeno. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem, že tyto žalobní body, které stěžovatel opakuje rovněž v nyní posuzované kasační stížnosti, nemíří přímo proti žalobou napadeným rozhodnutím ve věci uložení pokuty a stěžovatel je měl uplatnit a také je uplatnil v žalobě proti rozhodnutím správních orgánů týkajícím se samotného zákazu pokácení lip. O této žalobě rozhodl Městský soud v Praze v jiném řízení rozsudkem ze dne 26. 11. 2010, č. j. 6 Ca 336/2007 – 47, tak, že ji pro nedůvodnost zamítl.

Z tohoto pravomocného rozsudku musel Městský soud v Praze skutečně v době, kdy rozhodoval v nyní posuzované věci, vycházet (§ 52 odst. 2 s. ř. s.), nemohl tedy za dané situace v řízení o žalobě, jež se týkala rozhodnutí o uložení pokuty, zpochybňovat zákonnost samotných rozhodnutí o uložení opatření podle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny. Okolnosti, jimiž stěžovatel vysvětloval, proč porušil zákaz pokácení předmětných lip („překvapivost“ rozhodnutí o uložení zákazu pokácení lip, škoda, která by stěžovateli vznikla zbytečným nákupem vzrostlých sazenic nových stromů apod.), by mohly mít vliv na výši uložené sankce, nejsou však rozhodné pro závěr, zda stěžovatel spáchal uvedený správní delikt či nikoliv. Přitom městský soud zcela správně konstatoval, že žalobní námitku zpochybňující zákonnost výše uložené pokuty stěžovatel uplatnil až po uplynutí lhůty pro rozšíření žaloby o nové žalobní body (§ 71 odst. 2 s. ř. s.) a tedy opožděně a městský soud se jí tedy nemohl věcně zabývat.

Za daných okolností městský soud postupoval rovněž zcela v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s., když se rozhodl neprovést listinné důkazy předložené stěžovatelem a toto své

procesní rozhodnutí také řádně zdůvodnil. Nejenže by provedení takových důkazů bylo zbytečné už jen z toho důvodu, že stěžovatelem předložené listiny jsou již vesměs součástí správních spisů v obou souvisejících věcech, jež byly vedeny městským soudem pod sp. zn. 6 Ca 336/2007 a 9 Ca 274/2008, ale navíc by nemohly, jak konstatoval i městský soud, jakkoli přispět k objasnění skutkové stránky nyní posuzované věci, tedy mezi účastníky nesporné skutečnosti, že stěžovatel porušil jemu pravomocně uložený zákaz činnosti.

Městský soud nemusel v nyní posuzované věci nutně brát v úvahu ani skutečnost, že proti jeho rozsudku ze dne 26. 11. 2010, č. j. 6 Ca 336/2007 – 47, z něhož vycházel, byla podána kasační stížnost, a vyhovět návrhu stěžovatele na přerušení řízení do rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o této kasační stížnosti. Ustanovení § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. [dříve § 48 odst. 2 písm. f) s. ř. s.] dává předsedovi senátu možnost, nikoliv však povinnost přerušit řízení, pokud zjistí, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé.

Na druhou stranu, jestliže městský soud k přerušení řízení nepřistoupil, je nyní třeba vzít v úvahu právě výsledek řízení o kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku městského soudu ze dne 26. 11. 2010, č. j. 6 Ca 336/2007 – 47, které Nejvyšší správní soud vede pod. sp. zn. 5 As 53/2011. Právě v paralelně vydávaném rozsudku ze dne 31. 8. 2012, sp. zn. 5 As 53/2011, se Nejvyšší správní soud důkladně zabýval jednotlivými námitkami stěžovatele, jež se vesměs týkaly zákonnosti rozhodnutí správních orgánů o uložení zákazu kácení a z nichž některé stěžovatel zopakoval i v nyní posuzované věci. Nejvyšší správní soud přitom v uvedeném rozsudku nepřisvědčil námitkám stěžovatele, podle nichž neměla Česká inspekce životného prostředí k vydání rozhodnutí o zákazu kácení předmětných stromů bez příslušného povolení pravomoc, ani námitce, podle níž bránila tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně překážka věci rozhodnuté v podobě závazného stanoviska orgánu státní památkové péče. Naopak ovšem Nejvyšší správní soud uznal jako důvodnou námitku, podle níž byl stěžovatel v daném případě oprávněn postupovat podle § 8 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, a vzhledem k tomu, že Česká inspekce životního prostředí nezakázala stěžovateli bez dalšího pokácení všech nebo některých dosavadních stromů z toho důvodu, že by takové kácení bylo v rozporu se zákonnými požadavky na ochranu dřevin, ale podmínila toto pokácení vydáním povolení podle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, shledal Nejvyšší správní soud toto rozhodnutí České inspekce životního prostředí, stejně jako následné odvolací rozhodnutí žalovaného, nezákonným. Za situace, kdy stěžovatel byl oprávněn postupovat podle § 8 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, chyběla nezbytná podmínka pro vydání daného rozhodnutí podle § 66 zákona o ochraně přírody a krajiny, jíž je hrozba nedovolených změn chráněných částí přírody. Na základě těchto závěrů Nejvyšší správní soud uvedeným rozsudkem ze dne 31. 8. 2012, sp. zn. 5 As 53/2011, v paralelně rozhodované věci ruší pro nezákonnost nejen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2010, č. j. 6 Ca 336/2007 – 47, ale v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., ve znění účinném od 1. 1. 2012, také rozhodnutí správních orgánů obou stupňů týkající se podmíněného zákazu kácení, tj. rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 15. 10. 2007, č. j. 500/1348/503 21/07, a rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 20. 7. 2007, č. j. 10/OOP/0708611.29/07/RJJ.

Je tedy zřejmé, že za situace, kdy Městský soud v Praze vycházel v nyní posuzované věci z uvedených rozhodnutí, která jsou nyní pro nezákonnost Nejvyšším správním

soudem rušena, nemůže ani jeho rozsudek v předmětné věci obstát. Bude na městském soudu, aby v dalším řízení posoudil, zda skutečnost, že stěžovatel sice nerespektoval tehdy mu pravomocně uložený zákaz pokácení předmětných stromů bez příslušného povolení orgánu ochrany přírody, ale že toto správní rozhodnutí o uložení zákazu kácení bylo následně Nejvyšším správním soudem shledáno nezákonným a zrušeno, má nějaký vliv na dosavadní závěr o tom, že stěžovatel spáchal správní delikt podle § 88 odst. 2 písm. j) zákona o ochraně přírody a krajiny. I pokud by městský soud nutnost měnit své dosavadní závěry ohledně spáchání deliktu neshledal, bude mít v dalším řízení prostor k posouzení, zda uvedené skutečnosti nejsou důvodem k tomu, aby v souladu s § 78 odst. 2 s. ř. s. přistoupil k moderaci sankce, pokud ovšem stěžovatel takový návrh (eventuální žalobní petit) podle § 65 odst. 3 s. ř. s. v řízení před městským soudem dodatečně uplatní. Jen pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že samotný tento návrh nelze považovat za rozšíření žaloby o další žalobní body ani za její rozšíření na dosud nenapadené výroky rozhodnutí správního orgánu, nevztahuje se tedy na něj koncentrace řízení podle § 71 odst. 2 s. ř. s.

Na základě uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost jako celek je důvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž bude Městský soud v Praze vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

V novém rozhodnutí rozhodne městský soud rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 31. srpna 2012

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu